

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

Lahku kistud

Poja nimel kõigeks valmis...

Originaali tiitel:

Sharon Sala

Torn Apart

2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2010 by Sharon Sala

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01451425

ISBN 978-9916-31-666-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Iga päev, iga minut, tuhandetes kodudes ja linnades üle
maailma pilastatakse lapsi.

Nad on kiskjate meelevaldas, kes jahivad neid kui saak-
loomi, juhtunu käib neil üle jõu ja nad on liiga hirmunud ja
heitunud, et vastu hakata.

Ja igal õhtul kannatavad tuhanded lapsed, nagu poiss minu
loos, vaikides surmahirmu all.

Niisugused kiskjad jäägu jumala hooleks.

Meie asi on seista nende ohvrite eest.

Omal vaikselt moel kutsun seda lugu rääkides üles kogu
maailma inimesi, et nad tähelepanelikud oleksid – et nad
pilku ära ei pööraks.

Kõigile, kes on kunagi pidanud vaikides kannatama,
ja kõigile lastele, kes ei jõudnudki koju tagasi –
see raamat on teile.

ÜKS

Bordelaise, Louisiana, mai

Läbi õhukeste kardinate kumav kuuvalgus heitis paarikese higistele kehadele baldahhiinwoodil kahvatukollast valgust.

Naise pikad tumedad juuksed olid padjal ta pea all laiali, mehe omad, varem võetud dušist endiselt niisked, sätendasid kuuvalgel.

Naise jalad olid ümber mehe talje.

Mehe käed hoidsid naise ümbert kinni.

Nende armatsemise intensiivsuse tegi nagu alati magusamaks see, et nende ühine aeg oli nii põgus. Kuid selle vahepala põgusus polnud tingitud sellest, et see oli salaafäär. JR ja Katie Earle olid abielus, teineteisega. Mehe töö oli see, mis neid lahus hoidis.

Üksik higipiisk veeres JR-i juustest alla alaseljale, kuid ta ei tundnud seda. Ainus, mis ta mõelda suutis, oli see, kui hea on Katiega aeglaselt ja sulnilt armatseda.

Nende kehad õõtsusid täiuslikus rütmis – sellises, mida tunnevad vaid tõelised partnerid – kohtudes teine-

teisega iga tõuke ajal, sellal kui kuumus nende vahel kasvab. Nende kehad liikusid graatsilise kirega, nagu tantsijatel kuuvalgusvihus.

Alles siis, kui Katie oigama ja tema keha värelema hakkas, kaotas JR enesevalitsuse. Ta vandus alla ja loobus, külvates abitu ekstaasi kütkes naise sügavustesse oma seemet.

Katie värises endiselt orgasmi kosmoselennust, kui JR näo ta kaelaõnarusse peitis ja siis tema näo suudlustega kattis.

„Ahh, jumal... Katie... nii hea. Nii hea. Sa ei tea, kuidas ma sinust puudust tunnen, kui ma ära olen.“

Katie ohkas värinal ja põimis käed ümber ta kaela.

„Ma armastan sind nii väga,“ ütles ta.

JR-i süda tegi hüppe. See töotus ei vananenud kunagi.

„Ma armastan sind ka, kallis,“ ütles ta pehmelt, tõmbas naise enda vastu ja sulges silmad.

Nagu kõigil abielupaaridel, polnud nende elu täiuslik. Katie oleks olnud õnnelikum, kui töö poleks JR-i kodust minema viinud, kui nad oleksid saanud iga õhtu koos veeta, nagu enamik peresid Bordelaise'is. See ei olnud parim olukord, kuid mehe töö oli liiga hea, et sellest loobuda, ja kuni viimase ajani polnud neil muid valikuid.

Mida Katie ei teadnud, oli see, et täna oli JR saabunud saladusega. Macklan Brothers Oil oli teda äsja edutanud, ja see tähendas, et nüüd võis ta kõik õhtud kodus veeta. Nad pidid vaid New Orleansi kolima, ja nende elu saab täiuslikuks.

Kuid üht ebatasasust tuli veel siluda. JR teadis, kui kiindunud naine sellesse linna ja majja on, ja kui emotsionaalselt habras ta vanemate surmast saadik on olnud.

Katie vanemad elasid Bordelaise'is kuni Katie ja JR-i abiellumiseni. Siis otsustasid nad oma väikese kodu noorpaarile jätta ja New Orleansi kolida, ja seal elasid nad ka siis, kui nende tütrepoeg Bobby sündis. Vahetult enne tema teist sünnipäeva tabas New Orleansi orkaan Katrina. Side katkes. Mobiiltelefonid ei töötanud. Evakueeritud inimesed lahutati peredest. Sajad ja sajad inimesed kadusid. Ja Katie vanemad nende seas.

Teadmatuse päevadest said meeleheitenädalad, kuni nende surnukehad lõpuks nende kodu pööningult hulpi-mast leiti.

Kui poleks olnud JR-i ja teadmist, et ta peab tugevaks jääma lapse pärast, kes teda vajab, oleks Katie aru kaotanud.

Nad olid tragöödia koos üle elanud, kuigi endiselt oli aegu, kui teadmine, kuidas vanemad surid, ähvardas Katiet lämmatada. Kuid Bordelaise'i kodusus ja lapseõlvekodus elamise mugavus mõjusid valuvastase puhvrina.

JR teadis, et naine vihkab lahus olemist sama palju kui tema, kuid kartis naisele ametikõrgendusest rääkida, ega osanud arvata, kuidas naine suhtub oma õudusunenägede linna kolimisse.

See hirm takistas teda uudist välja pahvatamast niipea, kui ta uksest sisse astus, ja seesama hirm sundis teda vaikima, kui nad teineteise käte vahel uinusid.

Teises linna otsas undas Newton Collinsi haagiselamu akna-konditsioneer, pursates aeg-ajalt välja jahedaid õhupahvakuid. Elutuba, kus Newt istus, oli pime, nagu enamik muid Bordelaise'i kodusid. Kuid nii see pidigi olema, sest käes oli südaöö. Ainus muu heli toas oli ühtlane plaksumine, kui Newt oma erektsiooni kaljukindlas rütmis pumpas.

Tema huuled olid lõdvad, pilk arvutiekraani vilkuval valgusel, mis näitas batuudil hüplevate väikeste ilusate poiste süütuid nägusid. See, et väikesed poisid olid alasti, oli kui glasuur koogil.

Väljast kostis korraga mööduva auto mootori tagasilöök, mis häiris Newti sihikindlust. Kartes erektsiooni kaotada, pumpas ta kõvemini, ja see hajutas ta tähelepanu veel rohkem. Pingutustest hoolimata lõtvus ta riist lõpuks. Ta oigas ja hakkas siis vanduma. Nüüd veedab ta öö närviliste unenägude küüsis, või tõuseb ja võtab midagi ette.

Kuigi ta ei tahtnud haagiselamu mugavustest Louisiana niiskesse kuumusse astuda, ei suutnud ta enam kontrollida rahuldusiha ega mõista, miks vaid ilusad väikesed poisid tal paugu lahti võtsid.

Ta ajas end lamamistoolilt püsti ja hakkas riidesse panema. Neljakümne seitsme aastase ja vaid väikestest pois-test huvitava mehena oli üks positiivne külg tema elus see, et ta ei pidanud välimuse pärast muretsema. Naistes oleks tema punnkõht, lähestikku asetsevad rohelised silmad ja hõre-nevad juuksed vastikust tekitanud. Ta teadis, et tema lõug taandub ja nina on näo kohta liiga suur, kuid ta ei hoolinud sellest. Ta polnud naistele külgetõmbavalt mõjumisest huvitatud. Nad ei tõmmanud teda. Milleks sellele vastu punnida?

Kui ta käe kingade järele sirutas, oli ta eesootavast juba erutatud. Ta haaras autovõtmed ja suundus ukse poole.

Keset linna oli ööpäevaringselt avatud kohvik-pood, ja sealt jäi JR ja Katie Earle'i maja vaid kahe kvartali kaugusele. Siiski huvitas teda majas elava paari juures vaid see, et nad tema öistest käikudest ei teadnud. Newti jaoks peitus tõmme nende seitsmeaastases pojask Bobby.

Kuid ta pidi ettevaatlik olema ja piirduma vaatamise, mitte katsumisega. Ta oli California õigussüsteemis lapse sek-

suaalse kuritarvitamise eest oma aja ära istunud, kuid mõne aasta eest osariigist lahkudes oli tal õnnestunud radari alla lipsata, hoides oma käed enda peal ja enda käsutuses. Töö mehaanikuna Bordelaise'i koolipiirkonnas pakkus täiuslikku keskkonda tema maitsega mehele. Talle maksti teatud oskuste eest masinatega ümber käimisel, ja boonuseks oli tal võimalus vaadata lõputut kogust väikseid poisse kõrvalasuvast koolis.

Välja jõudnud, hakkas ta kuumusest ja niiskusest silmapilkselt higistama, ja lubas endale, et kui ta Pinky's Get and Go'sse jõuab, võtab ta mõnusa külma Pepsi, ja võib-olla selle juurde ka Snickersi batooni. Väike kofeiini eesootava närvikõdi juurde ei tee kunagi paha.

Ta istus veokisse, käivitas mootori ja pani Walker'si haagiseparklast välja sõites õhukonditsioneeriga kiiresti tööle. Ainuüksi Bobby Earle'ist mõtlemine tõstis pulssi.

Kui ta Pinky'sse jõudis, parkis ta poe äärde, eemale ainast tänavavalgustist, ja kõndis sisse. Pinky Barton oli nagu ikka leti taga.

Pood kuulus Pinkyle ja ta töötas öövahetuses. Päevane vahetus oli Pinky abikaasa Tina kanda. Nad pidasid oma neljakümneaastase abielu edu saladuseks tõsiasja, et nende teed ristusid vaid poodi minnes ja sealt lahkudes.

„Kuidas läheb?“ küsis Pinky, kui Newt sisse astus.

„Üsna hästi. Kuid magada ma ikkagi ei saanud,“ ütles Newt külmikust Pepsit võttes. Ta peatus kassa juurde minnes ja haaras paki Viini vorstikesi.

„Jaa, mõistan,“ ütles Pinky. „Kuramuse kuumus ja niiskus. Sobib vaid sääskedele ja krokodillidele.“

Newtil polnud põhjust vastu vaielda.

Neoontulede kollane kuma leti taga peegeldus Pinky kiilal pealael, kui Newt külma joogi ja lihakonservi letile pani.

„Lisa üks batoon ka,“ ütles ta kümnedollarilist letile pannes, valis kassa kõrvalt riulist Snickersi, rebis paberi lahti ja haukas vahetusraha oodates suure suutaie.

„Võta rahulikult,“ ütles Pinky, kui Newt raha taskusse toppis ja ukse poole minema hakkas.

„Sina ka,“ lausus Newt ja kõndis tagasi oma veoki juurde.

Kuid ta ei istunud autosse. Ta vaatas kiiresti ringi, et veenduda, et läheduses pole ringi sõitmas ühtki kohalikku politseinikku, ja kadus varjude vahele. Kui ta Earle'ide tänavale jõudis, oli šokolaadibatoon söödud ja ta kallask viimase joogisõõmu kurku. Ta peatus kõnniteel ja vaatas ümbruskonna üle. Kõik tuled olid kustutatud, kui välja arvata üks teise korruse aken pisut eemal.

Newt teadis, kes seal elab, ja et see ülemise korruse valgus ei kujuta mingit ohtu. See oli Carlton Weaveri maja. Vana Carl oli leskmees, kellele meeldisid rinnakad naised. Kui tuli põles, tähendas see, et Carl oli endiselt ärkvel ja vaatas Playboy telekanalit, see aga tähendas, et maja ümber toimuv ei huvitanud teda.

Newt vaatas viimast korda tühjad tänavad üle, võttis nähtut tegutsemismärguandena, ja liikus Earle'ide maja taha põiktänavasse. Mõni meeter edasi viskas ta kommi-paberi ja joogipudeli prügikasti ning tõmbas Viini vortikeste konservil kaane pealt. Ta teadis, et lõhn kandub naaberhoovi koera ninna enne, kui tema sinna jõuab, täpselt nagu ta teadis, et väljatöötatud tegevusplaan hoiab ära vana Sounderi haukumise.

Tara poole liikudes kuuliski ta juba koera ootusärevat niutsumist.

„Noh, poiss,“ sosistas ta ja peatus vaid nii kauaks, et liharoog üle tara visata.

Vana jahikoer lakkus huuli, kui ta prügikasti kaant ker-
gitas, et konservipurk ära visata, ja puges siis heki tagant
Earle'ide hoovi.

Ühekorruseline maja oli pime, kui välja arvata kollane
kuma magamistoas maja lõunaküljel. Südamelöögid võtsid
tuurid üles, sest ta teadis, et võikollane valgus tuleb karu-
kujulisest öövalgustist Bobby toas. Teda poleks huvitanud
tõsiasi, et JR oli maja teises otsas asuvas magamistoas oma
abikaasaga armatsenud, või et pea kohal puu otsas jälgisid
teda kahe loorkaku silmapaarid. Kogu ta tähelepanu koon-
dus sellele aknale.

Ta kuulis tagaukse tagant õhukonditsioneeride ühtlast
üminat, nagu ka ritsikate ja konnade tuttavaid öiseid hääli.
Kui ta Bobby akna taha jõudis, hakkas järjekordne erek-
tsioon kasvama. Lootes, et rulood pole alla tõmmatud, astus
ta paari õitest pakatava lopsakasroosa asaleapõõsa taha,
piilus aknast sisse ja libistas käe üle kubeme.

Ahh.

Kardinaid polnud ees ja ruloo oli pooleldi üles tõmma-
tud, pakkudes Newtile häirimatut vaadet tupp. Ta nägi
väikese poisi tumedat sasipead valge padjapüüri peal, ja
üht paljast kätt teki alt välja sirutumas. Ta naeratas, vaa-
dates pruuni lõtva kaisukaru Bobby kaenlas. Newtil oli
kunagi samasugune, ja see tugevdas tema sidet lapsega
veel rohkem.